

Quay lại

Cuối ngày trời chuyển sắc xám, từng đợt gió lạnh chợt kéo đến mà chẳng chịu nói một lời.

Mọi thứ sau một năm vẫn y nguyên vậy, vẫn cứ diễn ra theo đúng quy luật của tự nhiên, vẫn cứ xoay tròn theo dòng thời gian.

Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại theo một vòng tuần hoàn đã được định sẵn từ hàng thiên niên kỷ nay, may ra có ai đó giỏi giang thì mới phá vỡ được quy luật này. Còn cô, cô không tài nào có thể phá vỡ cái quy luật đó được. Chuyện tình của cô cứ thế mà đi theo vòng tròn định sẵn. Nhiều lúc cô muốn lái nó sang hướng khác nhưng lại không thành.

Ngày anh nói chia tay với cô cũng là ngày kỉ niệm hai năm của họ với nhau. Cô đã tắt bật chuẩn bị mọi thứ từ sáng đến tối chỉ để đợi anh... vậy mà một cái gặp mặt cũng không được.

Lúc nhận được dòng tin nhắn cụt ngủn "Chúng ta dừng lại nhé!" trái tim cô như bị bóp chặt lại. Nếu phía cuối nó là dấu "?" thì may ra cô vẫn còn chút cơ hội bởi vì nó thể hiện rằng anh còn đang do dự, chỉ cần bù đắp thêm tình cảm là mọi thứ lại như cũ. Nhưng không, nó không phải dấu "?" mà nó là dấu "!", cái dấu ấy tượng trưng cho sự khẳng định sắt đá, rằng anh thật sự muốn dừng lại rồi, anh không muốn có bất kì mối liên quan nào đến cô nữa.

"Mai, cậu còn ngồi ngơ ngác ở đấy làm gì? Xuống đây mau mau lên!"

Tiếng cô bạn gọi Mai khiến cô giật mình mà trở về với thực tại. Cô suy nghĩ quá nhiều rồi, cũng đến lúc chấm dứt mọi thứ và bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng mọi thứ thật chó đẻ, khi đã có thể dứt khoát từ bỏ cái người khiến cô đau đớn nhất lại là lúc cô phải đối mặt với một thử thách khác.

Anh cùng một cô gái khác bước vào trong tiệm cafe của bạn cô, ánh mắt anh có vẻ rất quan tâm cô gái ấy. Mai từ trên tầng bước xuống, gương mặt cô đối diện với bóng lưng anh và đối diện với gương mặt người con gái kia. Cô suýt bước hụt chân nhưng rồi lại lấy đà và bước tiếp.

"Anh ấy muốn gặp cậu..."

Mai cười nhạt, cô không đáp mà cầm túi xách đi thẳng ra khỏi tiệm cafe. Thấy cô đi anh liền chạy ra và kéo cô lại.

"Mai, lâu ngày không gặp, em vẫn ổn chứ?"

"Trước khi tôi gặp anh tôi đã sống rất tốt!"

Cô cười. Một nụ cười lạnh nhạt, không mấy thân thiện. Anh vẫn mặc kệ, anh chẳng chú ý đến những điều ấy mà nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề.

"Bạn gái của anh là người mới... em là người trong ngành rồi... liệu có thể chiêu cố được không?"

Nhắc mới nhớ, Mai là một người mẫu nổi tiếng. Từ lúc học cấp 3 cô đã có khá nhiều lời mời đi chụp cho tạp chí, đóng quảng cáo...vv Hiện giờ cô vẫn giữ sự nổi tiếng ấy và có khi là hơn nữa. Chẳng ai là không biết đến cô cả.

Cô nghiêng đầu nhìn cô gái kia đã bị bóng anh che mắt. Một gương mặt non choẹt nhưng trông thật tinh ranh hết như một con cáo già đã thành tinh. Bộ dạng tỏ vẻ ngây thơ của cô ta lại càng khiến Mai ghê tởm hơn nữa.

"Tôi không giúp!"

"Tại vì tôi chia tay em nên mới vậy đúng không?"

Anh nhúm mày nhìn và đổ tội cho tôi. Tên khốn này dám ăn nói như vậy với tôi hay sao chứ? Một gã tôi rất hợp với một con cáo ma mãnh đấy.

"Tại sao tôi phải toan tính như vậy chứ? Tôi là một người công tư phân minh, không đem việc tư vào việc công. Còn anh với con nhóc kia thì sao? Không phải là đang lợi dụng chôn thân tình để nhờ vả hả?"

Tôi thấy đôi mắt của anh trở nên sâu thăm thẳm, có chút gì đó man mác buồn. Giọng anh nghẹn ngào.

"Mai... anh biết khi đó là anh không tốt, nhưng thật sự khi đó chúng ta không hợp nhau. Bây giờ em không yêu anh, em ghét anh nhưng xin em có thể giúp đỡ cô ấy không? Em hãy nể gã người yêu cũ này đi..."

Cô lại bị rung động bởi anh. Lúc nào cô cũng ngu ngốc và đi tin vào lời anh mà chưa chắc nó là sự thật. Cô mỉm cười nhìn anh rồi gật đầu.

"Tôi sẽ giúp bạn gái của anh, Quân ạ!"

Vì phải tập luyện cho cô bạn gái của anh nên gần như ngày nào anh cũng đến chỗ của Mai. Thỉnh thoảng vào những ngày nghỉ rỗi rảnh anh cũng mua đồ đến cho cô để coi như là cảm ơn cô đã đối đãi tốt với người bạn gái của mình. Anh càng làm như thế lại càng khiến trái tim của cô thổn thức.

Cô đón nhận nó hết như rằng anh đang là gã khờ của cô, cô cứ làm tưởng đó là tình cảm anh dành cho cô nhưng thật ra thì tất cả cũng chỉ là một phần hồi lộ mà thôi.

Anh và cô dần dần cũng trở nên gần bó và thân thiết hơn từ lúc nào không hay. Nhiều lúc anh còn bỗng dưng quan tâm chăm sóc cho cô mà không hề chủ định trước.

"Mai, em rảnh không? Chúng ta đi ăn tối nhé?"

Cô do dự một hồi rồi liền đồng ý. Anh cầm điện thoại lên và nhắn cho cô bạn gái Thùy Linh rằng ra ngoài với một người bạn nên sẽ về trễ.

Anh và cô ngồi đối diện nhau trên bàn ăn. Hai người cười nói rôm rả dưới ánh đèn vàng, ngân nga trong khúc nhạc cổ điển.

Anh nâng ly rượu lên rồi nói.

"Nào, uống một ly vì tình bạn của chúng ta!"

Cô bật cười rồi cũng nâng ly lên để đáp lại anh. Nhìn từ xa ai cũng nghĩ rằng họ là một đôi tình nhân nhưng đâu ai hay biết đó chỉ là một đôi người yêu cũ bị kẻ khác phá đám.

Ngồi trong xe, Thùy Linh nhìn vào nhà hàng. Đôi mắt ươn ướt hướng về phía anh. Cái môi cô bặm chặt lại như thể sắp chảy máu đến nơi rồi.

Nhờ có Mai mà Thùy Linh đã được lãng xê trở thành một người mẫu nổi tiếng, từ một con nhóc không biết gì trở thành một người con gái quyền lực lại thêm xinh đẹp khiến cô vô cùng thỏa mãn. Nhưng có thỏa mãn như thế nào đi chăng nữa thì bây giờ cô vẫn có một điều lo lắng đó là việc anh đang dây dưa với giáo viên của cô - người mẫu Đỗ Mai.

Cô không thể chịu nổi mỗi khi nhìn thấy anh cười nói với Mai, cô ghét, cô hận, cô muốn đá bay người phụ nữ ấy đi khỏi tầm mắt của mình. Người phụ nữ ấy đang dần dần cướp đi tình yêu của cô. Cô không chịu nổi khi thấy cảnh hai người họ ở bên nhau.

Nhắc điện thoại lên, cô gọi một cuộc, đầu dây bên kia là giọng của người đàn ông.

"Được, tôi sẽ xử lý, cô cứ yên tâm!"

Thùy Linh nhếch mép cười rồi lái xe đi.

Tối hôm ấy khi trên đường trở về nhà Mai đã bị một đám người chặn lại, cả tuần đó cô cũng chẳng dám bước ra khỏi nhà bởi cô sợ. Nhưng chưa dừng lại ở đó, chúng vẫn thường xuyên gửi đồ cho cô. Chúng dọa nếu cô không đưa tiền thì sẽ bán ảnh cho cánh nhà báo.

Mai vẫn chưa biết mình đã đắc tội với ai bởi cô vốn chẳng bao giờ đụng chạm đến ai kể cả là đối thủ của cô đi chăng nữa.

Cô không thèm đưa tiền cho chúng, cô đòi biết xem ai là người đã sai chúng làm như vậy nhưng đổi lại là mặt báo in đầy những tin tức về cô. Scandal nổ ra, cánh nhà báo tập chung ngày đêm ở nhà cô khiến cô không ra ngoài được mà ở trong nhà cũng có nỗi lo thấp thòm không yên. Cô vốn mạnh mẽ là thế nhưng những lúc như này bản thân cô lại không thể gồng mình lên chống chọi được. Dư luận đàn áp cô, mọi người nhìn cô bằng những con mắt ghê tởm, tất cả đều quay lưng chống lại cô.

Còn Thùy Linh, cô ta đang là một ngôi sao đang lên vô cùng nổi tiếng lại xinh đẹp mà quyến rũ. Xem tin tức một hồi Mai liền tắt TV đi thì nhận được cuộc gọi từ anh.

"Sao mấy hôm nay em tắt máy? Nhà báo ở ngoài nhiều quá nên anh không đến nhà em được."

"Quân... Anh Quân..."

Cô bật khóc.

"Nếu họ làm gì em thì sao?... Em sợ...."

Anh trấn an cô rồi hỏi.

"Em có biết ai hại em không?"

"Không... em không đắc tội với ai hết...."

Anh nhíu mày suy nghĩ mông lung một hồi. Cuối cùng anh đành an ủi cô, kêu cô cứ ngoan ngoãn ở trong nhà một thời gian cho tin tức lắng xuống đã.

"Anh không thể ngờ nổi, tại sao em có những bức hình này?"

Quân quát lên với Thùy Linh.

"Em không biết! Không phải em... chắc có người hại em..."

Cô ta trưng bộ mặt đáng thương ra trước mặt anh, đôi mắt ngấn lệ.

"Nói dối, em nói đi, là em, em làm đúng không?"

Cô ta vẫn chối cho đến khi anh kêu rằng mình sẽ nhờ cảnh sát vào cuộc thì cô mới gào lên.

"Phải, là em làm, vì em yêu anh, vì em ghét anh ở với cô ta, thân thiết với cô ta nên em làm vậy... Nhưng anh chẳng thèm quan tâm đến em..."

Anh không tin nổi vào tai mình, khi này anh còn bắt cô phải nhận rằng cô là người làm điều đó nhưng khi nghe lời cô nói ra lại khiến anh cảm thấy mệt mỏi hơn.

"Khốn kiếp!"

Anh gạt phắt đồng ảnh trên bàn xuống. Tất cả mọi thứ liên đồ vỡ ngay trước mắt ả. Tiếng khóc kèm theo tiếng tức giận giận của anh. Anh yêu Thùy Linh nhưng tình yêu của anh dành cho cô ta đã bị mờ nhạt dần, là cô ta ngu ngốc đi mang tình yêu của anh dành cho cô ta và trao cho Mai.

"Tại vì em yêu anh!"

Anh quay ra nhìn cô, đôi mắt đỏ lừ vì tức giận.

"Nhưng em chỉ là kẻ đến sau!"

Tiếng nói ấy của anh đã chấm dứt tất cả mọi thứ. Từ tình yêu đến danh vọng, chẳng còn gì thuộc về Thùy Linh nữa. Mọi thứ cô đã từng ao ước cô được thì nay lại mất đi ngay trước mắt. Cô khóc nức nở nhìn anh rời khỏi ngôi nhà của cô.

Mọi chuyện cũng đã được sáng tỏ, thanh danh của Mai lại lấy về được. Chẳng còn ai bận tâm đến cô ả người mẫu mới nổi tên Thùy Linh nữa. Tất cả lại chìm lắng xuống và trở về với cuộc sống yên bình mọi khi.

Hôm nay anh cầm một bó hoa hồng đỏ, trên người khoác bộ vest vô cùng lịch lãm. Đứng trước cửa nhà cô một hồi anh mới nhấn chuông.

Tiếng chuông vang lên, Mai bước ra.

Cô nhìn anh, đôi mắt của cô toát lên ý cười. Khoảng thời gian qua đủ để chứng minh rằng tình cảm anh dành cho là khá nhiều nhưng cô không biết liệu mình có nên tiếp tục với anh hay không bởi cô lại sợ vào một ngày đẹp trời nào đó anh sẽ lại nhanh chân đá bay cô đi.

Thấy cô anh liền mỉm cười, anh trao bó hoa cho cô, tay móc hộp nhẫn trong túi ra rồi quỳ xuống trước mặt cô.

"Mai, anh biết quãng thời gian qua rất khó khăn đối với em. Đây không phải là điều anh làm để bù đắp cho em trong khoảng thời gian mà em đã tổn thương bởi vì việc bù đắp chẳng có ý nghĩa gì hết. Nếu anh mà đã yêu em nhiều như thế thì anh không nên chia tay với em... Việc anh làm hôm nay là để chứng minh tình cảm anh dành cho em nhiều đến nhường nào... Mai em làm vợ anh nhé!"

Cô cười khúc khích và lấy chiếc nhẫn đeo vào tay mình.

"Vừa nhì?"

Anh đứng bật dậy toan hôn cô thì bị chặn lại.

"Em chỉ nhận nhẫn thôi chứ đã đồng ý làm vợ của anh đâu!"

Cô cười tươi nhìn anh, còn anh trông rõ khổ. Đã mất công nói vài câu sến súa rồi mà cô vẫn không chịu đồng ý nên anh đành bế cô lên và mang vào trong nhà.

#KH